

РЕШЕНИЕ

№ 6459

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8762** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Териториална дирекция на Национална агенция по приходите /ГД на НАП/ – С., чрез процесуален представител ст. юрк. Б. Н., срещу Решение № 20140658 от 16.06.2021 г., постановено по НАХД № 2942/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 136-и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № F 358358/05.02.2018 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП - С., с което на основание чл. 74, ал. 1 от ЗСч на К. Ц. В. ЕГН: [ЕГН] в качеството ѝ на управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева за нарушение на чл. 38, ал.1, т. 1 от Закона за счетоводството /ЗСч/ във вр. с чл. 16, ал.1, т.4 от ЗСч.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Счита за неправилен извода на съда за допуснати процесуално нарушени по чл. 34, ал.1 от ЗАНН. Твърди се, че издаденото НП съдържа всички реквизити на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Посочва се, че СРС не е обсъдил посочените от АНО признаци на административно нарушение. Моли за отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на наказателното постановление. Представя решение от 28.06.2021 г. на СРС, с което НП е оставено в сила. Претендира разности за двете инстанции.

Касаторът – ТД на НАП, редовно призван, представлява се от юрк. Н., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – К. Ц. В. в качеството ѝ на управител на [фирма] в съдебно заседание се представлява от адв. Л., която моли съда да отхвърли касационната жалба. Претендира разноски, за които представя списък /л. 28/.

Прокурорът представя заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, втори касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна е установено, че на 21.08.2019г. в ЦУ на НАП С. били представени списъци на юридическите лица, които не са подали годишен финансов отчет за 2018г. в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел в срок до 02.07.2019г. и не са подали декларация по чл.38, ал.9, т.2 от ЗСч. Тези списъци били входирани с № 12-00-316/21.08.2019г. След постъпването им, на 14.11.2019г., от служители на НАП, сред които и актосъставителят Г. Г. била извършена проверка-справка в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, водени от Агенцията по вписванията. При проверката се установило, че К. Ц. В.. в качеството ѝ на управител на [фирма] не е изпълнила задължението си да осигури публикуването на годишния финансов отчет за 2018г., чрез подаване на заявление за вписване и представяне за обявяване в Агенция по вписванията-Търговски регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, в законоустановения срок-до 01.07.2019г., съгласно чл.38, ал.1, т.2 от ЗСч. Свидетелката Г. съставила акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F525762, въз основа на който било издадено процесното НП.

За да отмени НП, СРС е приел, че при издаване на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения – АУАН не е съставен тримесечния срок от откриване на нарушителя, в АУАН не е посочена дата на извършване на нарушението. Прието е още, че в случая се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е правилно като краен резултат.

Настоящата съдебна инстанция констатира съществено процесуално нарушение, допуснато от АНО, изразяващо се в неправилно посочване на нарушената разпоредба от ЗСч. В процесното наказателно постановление на К. Ц. В. в качеството ѝ на управител на [фирма] е наложено административно наказание за констатирано нарушение в хипотезата на чл. 38, ал.1, т. 2 от същия ЗСч във вр. с във вр. с чл. 16, ал.1, т.4 от ЗСч. По силата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗСч (в приложимата редакция – ДВ изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.), юридическите лица с нестопанска цел публикуват годишния финансов отчет, чрез заявяване за обявяване и предоставянето им в регистър на юридическите лица с нестопанска цел, воден от Агенцията по

вписванията при условията и по реда на Закона за юридическите лица с нестопанска цел, в срок до 30 юни на следващата година. В случая обаче [фирма] е търговец по смисъла на чл.1, ал.1 и ал.2 от Търговския закон /ТЗ/, поради което относимата разпоредба би следвало да бъде чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч. Дори и законодателят да е описал съдържанието на хипотезите в един и същи член е видно, че т. 1 и т. 2 касаят различни правни субекти. Описанието на законните разпоредби, които са нарушени, е съществен реквизит както на АУАН /чл. 42, т. 5 от ЗАНН/, така и на НП /чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН/ и неправилно им посочване винаги влече процесуална незаконосъобразност на наказателното постановление и е основание за неговата отмяна.

За пълнота на изложеното, настоящият съдебен състав следва да посочи, че счита за неправилни изводите на въззивния съд, че не е спазен срока по чл.34 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба, административнонаказателно производство не се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението.

При извършването на цялостната проверка, независимо от наличието на информационни бази на Агенцията по вписвания /АВ/, в които се съхранява информация за подадените финансови отчети, е нелогично при огромния брой задължени субекти и изтичащите срокове да се очаква от органа да извършва проверки за всички подадени финансови отчети. Съгласно т. 2 и т. 3 от задължителните указания на Тълкувателно решение № 48/81 г. на ОСНК на ВС тримесечният срок по чл. 34, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН започва да тече от момента, в който всички факти и обстоятелства от състава на нарушението са достигнали до знанието на компетентния административнонаказващ орган. В случая това е станало на 21.08.2019 г., когато информацията от АВ е постъпила в НАП. АУАН е издаден в тримесечния срок- на 14.11.2019 г. по чл. 34, от ЗАНН. За да се приеме, че този срок е започнал да тече, е необходимо да бъде установено, както извършеното нарушение, така и нарушителят, който не би могъл да се счита за известен още към момента, в който законът му вменява някакво задължение, а е необходимо да бъде установено, че това задължение не е изпълнено. Тримесечният срок по чл. 34 от ЗАНН започва да тече след установяване на всички елементи на административното нарушение и на авторството му. При изтичането на срока за заявяване за вписване и представяне за обявяване в Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел /ТРРЮЛНЦ/ нарушителят все още не е открит, тъй като не е извършена проверка. Откриването на административното нарушение и установяването на неговия извършител е резултат от извършване на проверка, съпроводена със събиране на доказателства, въз основа на които се прави извод за осъществяването на всички елементи от фактическия състав на административно нарушение. Поради това от 21.08.2019 г. започва да тече тримесечният срок по чл. 34, от ЗАНН, а АУАН е съставен на 14.11.2019г., т.е в законоустановения срок. В тази връзка, неправилни са изводите на въззивния съд, че още с изтичането на срока за публикуване на финансовия отчет, на НАП е станало известно нарушението и неговия извършител. Наличието на хипотетична възможност чрез справка в информационната система да бъде установено непубликуването на финансовия отчет в срок не е равносилно на действителното констатиране на такова обстоятелство.

Настоящият съдебен състав не и споделя извода, че при съставяне на АУАН е

допуснато нарушение на чл. 42 от ЗАНН, като не е посочена дата на извършване на нарушението. Установеното нарушение по чл. 38, ал.1, т.1 ЗСч е формално и и се изразява в бездействие, а датата на извършването му се извлича по несъмнен начин от обстоятелствената част на АУАН и НП, като и в двата акта е ясно посочена – 01.07.2019 г. – денят следващ крайния срок за подаване на ГФО за 2018 г.

По отношение на представеното с касационната жалба Решение №20146969/28.06.2021 г., постановено по НАХД №3120/2021 г. по жалба на [фирма], следва да бъде посочено, че последното е неотнормимо към настоящия спор. Съгласно чл.74, ал.1 от ЗСч, който е задължен и не публикува финансов отчет в сроковете по чл.38, се наказва с глоба в размер от 200 до 3000 лв., а на предприятието се налага имуществена санкция в размер от 0,1 до 0,5 на сто от нетните приходи от продажби за отчетния период, за който се отнася непубликуваният финансов отчет, но не по-малко от 200 лв. Видно от съдържанието на цитираните разпоредби, законодателно са предвидени, както възможността за ангажиране отговорността на юридическото лице, с налагане на имуществена санкция, така и административнонаказателната отговорност на всяко друго лице, задължено за публикуването на финансов отчет, включително и физическо такова, за което в първата хипотеза на чл.74, ал.1 от ЗСч е предвидено наказване с административно наказание „глоба“. Налагането на административно наказание на юридическото лице и на лицето, задължено да публикува финансовия отчет касае две различни, независими едно от друго производства.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно като краен резултат, постановено при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

С оглед изхода на делото и на осн. чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника по касация за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи, съгласно представените договор за правна защита и съдействие от 01.10.2021г., в размер на 300 лева.

Воден от горното, Административен съд - София град, втори касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20140658 от 16.06.2021 г., постановено по НАХД № 2942/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 136-и състав.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция по приходите – С. да заплати на К. Ц. В. ЕГН: [ЕГН] сумата от 300 /триста/ лв., представляваща направените по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

